

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 436/2023-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2TdoVS/2/2023 z 24. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie a vrátiť vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ požaduje nariadenie dočasného opatrenia spočívajúceho v povinnosti Špecializovaného trestného súdu zdržať sa vykonávania procesných úkonov v prebiehajúcom konaní sp. zn. 3T/9/2022, a to až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľ je aktuálne trestne stíhaný v konaní na Špecializovanom trestnom súde na základe obžaloby z prečinu nepriamej korupcie a zločinu zasahovania do nezávislosti súdu. Uznesením z 12. októbra 2022 samosudkyňa Špecializovaného trestného súdu rozhodla o sťažovateľovej námietke zaujatosti vznesenej proti nej tak, že nie je vylúčená z prejednávania sťažovateľovej trestnej veci v rámci prvostupňového konania. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej mali rozhodovať sudcovia najvyššieho súdu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Sudca [REDAKOVANÉ] bol z rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa vylúčený na základe vlastného oznámenia zaujatosti. Sťažovateľ následne vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi [REDAKOVANÉ], o ktorej najvyšší súd uznesením zo 17. januára 2023 rozhodol tak, že sudca [REDAKOVANÉ] nie je vylúčený.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodoval päťčlenný senát najvyššieho súdu. Sťažovateľ podal proti členovi tohto senátu, sudcovi [REDACTED] 4. marca 2023 námietku zaujatosti. Najvyšší súd o námietke zaujatosti rozhodol uznesením zo 14. marca 2023 tak, že sudca [REDACTED] nie je vylúčený z vykonávania úkonov v konaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o nevyhlúčení sudcu [REDACTED]

3. Sťažovateľ podal proti uzneseniu zo 14. marca 2023 sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako podanú oneskorene. Konštatoval, že sťažovateľ je v konaní zastúpený dvomi obhajcami, [REDACTED] a [REDACTED], ktorým bolo sťažnosťou napadnuté uznesenie oznámené. Obhajca [REDACTED] si sťažnosťou napadnuté uznesenie prevzal 27. apríla 2023 a u obhajcu [REDACTED] nastala fikcia doručenia rovnako k 27. aprílu 2023. Vychádzajúc z uvedeného dátumu oznámenia, najvyšší súd uzavrel, že posledným dňom na podanie sťažnosti bola streda 3. mája 2023. Napriek tomu sťažnosť bola podaná až 15. mája 2023, teda zjavne po lehote.

4. Najvyšší súd doplnil, že fakt, že rovnopis uznesenia zo 14. marca 2023 bol doručený i samotnému obvinenému sťažovateľovi, nemá žiaden vplyv na začiatok plynutia lehoty na podanie sťažnosti proti takémuto uzneseniu. Ak by sa však napriek tomu lehota na podanie sťažnosti počítala od doručenia rovnopisu uznesenia obvinenému, aj tak by sťažnosť bola podaná oneskorene. Fyzickému prevzatiu rovnopisu uznesenia na pošte 12. mája 2023 totiž predchádza jeho oznámenie cez fikciu doručenia podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku. Po prvom neúspešnom doručovaní uznesenia 27. apríla 2023 zostal i ďalší pokus o jeho doručenie nasledujúceho dňa bezvýsledný, a preto 28. apríla 2023 došlo k uloženiu písomnosti na pošte. Pretože obvinený sťažovateľ si túto zásielku nevyzdvihol do troch pracovných dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty (štvrtok 4. mája 2023) sa považuje za deň doručenia s tým, že nasledujúci deň začala plynúť lehota na podanie sťažnosti, ktorá uplynula v stredu 10. mája 2023. Následné faktické prevzatie zásielky pritom nič nemení na účinkoch spojených s fikciou jeho skoršieho oznámenia, čo rovnako platí aj vo vzťahu k obhajcovi [REDACTED] ktorý si rovnopis uznesenia prevzal na pošte až 15. mája 2023.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti venuje najprv otázke začatia plynutia lehoty na podanie sťažnosti. Citujúc relevantné ustanovenia Trestného poriadku, uprednostňuje § 187 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak sa uznesenie oznamuje obvinenému, ako aj jeho zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plynie lehota (na podanie sťažnosti, pozn.) od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie. Taký postup podľa sťažovateľa preukazuje aj ustálená prax orgánov činných v trestnom konaní i súdov, a to dokonca aj pri iných uzneseniach vydaných v sťažovateľovej veci. Ak sa od ustálenej praxe najvyšší súd v danom prípade odklonil, porušuje to požiadavky právnej istoty a predvídateľnosti tvoriace esenciálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Nesprávnym vyhodnotením včasnosti podanej sťažnosti najvyšší súd umožnil, aby sudca [REDACTED] následne rozhodoval ako člen senátu o námietke zaujatosti voči sudcovi [REDACTED], pričom hlasoval za jeho nevyhlúčenie, čo je podľa sťažovateľa logické, keďže hlasovaním za vylúčenie sudcu [REDACTED] by sudca [REDACTED] automaticky vylučoval sám seba. Zaujatosť oboch sudcov

totiž sťažovateľ namietal prakticky na podklade rovnakých dôvodov. Takto podľa sťažovateľa sudca █████ prakticky rozhodoval vo vlastnej veci, čo porušuje zásadu *nemo iudex in causa sua*.

6. Ak by aj bolo možné akceptovať názor najvyššieho súdu, že sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo sťažovateľovi doručované nad rámec zákonnej povinnosti súdu, mal najvyšší súd sťažovateľa poučiť, že pre plynutie lehoty na podanie sťažnosti je rozhodujúce doručenie jeho obhajcom. Takto však najvyšší súd nepostupoval.

7. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti zaoberá aj otázkou, kedy mu bolo uznesenie, proti ktorému podal sťažnosť, doručené. V jeho prípade nebolo možné použiť fikciu doručenia podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku, pretože na jej uplatnenie neboli splnené zákonné podmienky. O najvyššom súdom tvrdenom prvom pokuse doručiť zásielku 27. apríla 2023 nie je k dispozícii žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval, že k nemu naozaj došlo. Z tohto údajného prvého doručovania totiž sťažovateľovi nebolo zanechané v schránke oznámenie, ktorým sa nezastihnutý adresát upovedomuje, že zásielka mu bude doručovaná znovu v iný deň a hodinu. V skutočnosti tak zásielka bola sťažovateľovi doručovaná len jediný raz, a to 28. apríla 2023, alebo mu síce naozaj bola doručovaná na dvakrát (27. apríla 2023 a následne 28. apríla 2023), avšak medzi týmito dvomi pokusmi nebol splnený obligatórny medzikrok vyplývajúci z § 66 ods. 3 Trestného poriadku spočívajúci v povinnosti vhodným spôsobom upovedomiť nezastihnutého adresáta, že mu bude zásielka doručovaná znovu v iný deň a hodinu. Vzhľadom na to je potrebné považovať za deň doručenia uznesenia zo 14. marca 2023 sťažovateľovi až 12. máj 2023, keď si zásielku osobne prevzal na pošte.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. Neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti:

9. Podľa rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) právo na rozhodnutie o zložení súdu nie je občianskym právom v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ide o procesné právo, ktoré nevyžaduje rozhodnutie o občianskych právach (rozhodnutie z 11. 12. 2003 o sťažnosti č. 58751/00 vo veci Schreiber a Boetsch c. Francúzsko). Neskôr ESLP výslovne uviedol, že konanie, v ktorom bola uplatnená námietka zaujatosti, sa netýka oprávnenosti trestného obvinenia alebo občianskych práv a záväzkov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rozhodnutie z 19. 5. 2009 o sťažnosti č. 37111/04 vo veci Mianowicz c. Nemecko, rozhodnutie z 20. 10. 2009 o sťažnosti č. 26362/02 vo veci Ovcharenko c. Ukrajina). Ústavný súd preto dospel k záveru, že medzi právom zaručeným čl. 6 ods. 1 dohovoru a uznesením najvyššieho súdu niet relevantnej vecnej súvislosti, ktorá by odôvodňovala ďalšie ústavno-súdne testovanie uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu konformity s požiadavkami vyplývajúcimi z čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto časti

je preto ústavná sťažnosť sťažovateľa zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

10. Pokiaľ ide o namietané porušenia základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), sťažovateľ v dôvodoch ústavnej sťažnosti podrobuje kritike záver najvyššieho súdu, podľa ktorého uznesenie zo 14. marca 2023 nebolo nutné oznamovať doručením sťažovateľovi ako obvinenému, ale postačovalo oznámenie jeho obhajcom. V druhom rade potom sťažovateľ namieta, že sa pri oznamovaní uznesenia zo 14. marca 2023 jemu nesprávne použila fikcia podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku, pretože na jej uplatnenie neboli splnené zákonné podmienky. Logicky a myšlienково sú referované dôvody usporiadané tak, že ak ústavný súd vyhodnotí ako nedôvodný prvý dôvod, potom už zostáva bez významu zaoberať sa druhým dôvodom. Ak je totiž záver najvyššieho súdu o povinnosti doručovať výlučne obhajcom sťažovateľa, a tým súčasne jeho záver o absencii povinnosti doručovať priamo sťažovateľovi, ústavne udržateľný, nie je už podstatné, či najvyšší súd správne posúdil naplnenie zákonných podmienok na uplatnenie fikcie doručovania sťažovateľovi. Preto sa ústavný súd najprv zaoberal prvým dôvodom ústavnej sťažnosti.

11. Podľa § 66 ods. 1 Trestného poriadku do vlastných rúk sa doručuje

- a) obvinenému obžaloba a predvolanie,
- b) osobám oprávneným podať proti rozhodnutiu opravný prostriedok rovnopis takéhoto rozhodnutia,
- c) iná písomnosť, ak to sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník alebo asistent prokurátora z dôležitých dôvodov nariadi.

12. Podľa § 179 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie treba oznámiť osobe, ktorej sa priamo dotýka, ako aj osobe, ktorá naň dala svojím návrhom podnet; uznesenie súdu sa oznámi aj prokurátorovi. Oznámenie sa robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.

13. Podľa § 179 ods. 2 Trestného poriadku ak má osoba, ktorej treba uznesenie oznámiť, obhajcu, prípadne splnomocnenca, postačí, ak sa uznesenie vyhlási buď tejto osobe, alebo jej obhajcovi, prípadne splnomocnencovi; ak sa oznamuje uznesenie doručením rovnopisu, doručí sa len obhajcovi, prípadne splnomocnencovi. Ak ide o osobu pozbavenú spôsobilosti na právne úkony alebo osobu, ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená a ktorá obhajcu, prípadne splnomocnenca nemá, oznámi sa uznesenie jej zákonnému zástupcovi.

14. Podľa § 179 ods. 3 Trestného poriadku ak sa však oznamuje obvinenému, ktorý je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorého spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, uznesenie, proti ktorému môže podať sťažnosť, treba ho oznámiť obvinenému, jeho obhajcovi a zákonnému zástupcovi. Ak je obvinený vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave, treba uznesenie, proti ktorému je prípustná sťažnosť, oznámiť obvinenému a jeho obhajcovi aj vtedy, ak obvinený nemá obmedzenú spôsobilosť na právne úkony.

15. Podľa § 187 ods. 1 Trestného poriadku sťažnosť sa podáva orgánu, proti ktorého uzneseniu smeruje, a to do troch pracovných dní od oznámenia uznesenia, s výnimkou sťažnosti proti uzneseniam podľa § 83 ods. 2; ak sa koná podľa § 204 ods. 1, sťažnosť sa podáva do skončenia skráteného vyšetrovania. Ak sa uznesenie oznamuje tak obvinenému, ako aj jeho

zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plynie lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie.

16. Ústavný súd nie je povolaný záväzne vykladať podústavné právo, a teda ani citované ustanovenia Trestného poriadku. Berúc však ohľad na dôvod ústavnej sťažnosti, je jeho povinnosťou preskúmať, či výklad, z ktorého vychádzal najvyšší súd pri poskytovaní súdnej ochrany sťažovateľovi, je ústavne udržateľný, teda zlučiteľný so základným právom na súdnu ochranu.

17. Výklad uprednostnený sťažovateľom podľa názoru ústavného súdu nedostatočne zohľadňuje prvok umiestnenia citovaných a pre danú vec relevantných ustanovení v systematike Trestného poriadku. Kardinálnou otázkou je včasnosť podania sťažnosti ako opravného prostriedku proti uzneseniu vydanému súdom v trestnom konaní. Už len z tohto pohľadu je zrejmé, že rozhodujúcim momentom je okamih oznámenia uznesenia zo 14. marca 2023. O oznámení uznesenia adresne pojednáva § 179 Trestného poriadku. Z jeho systematiky je pre vec sťažovateľa podstatné, že uznesenie zo 14. marca 2023 sa nevyhlasovalo v prítomnosti osôb, ktorým ho bolo potrebné oznamovať, preto muselo k oznámeniu dôjsť doručením jeho rovnopisu (§ 179 ods. 1 Trestného poriadku). Z toho v logickej postupnosti prirodzene vyplynulo, že na prípad sťažovateľa sa uplatní § 179 ods. 2 prvá veta za bodkočiarkou Trestného poriadku upravujúca oznamovanie doručovaním rovnopisu, keďže pravidlo pred bodkočiarkou sa vzťahuje na situácie oznamovania uznesenia vyhlásením. Zároveň neprichádzalo do úvahy uplatnenie druhej vety toho istého ustanovenia, pretože sťažovateľ nie je osobou pozbavenou spôsobilosti na právne úkony ani osobou, ktorej spôsobilosť na právne úkony je obmedzená, a napokon ani osobou, ktorá nemá obhajcu. Na prípad sťažovateľa nedopadá ani § 179 ods. 3 Trestného poriadku, pretože nie je obvineným pozbaveným alebo obmedzeným v spôsobilosti na právne úkony, nie je vo väzbe ani na pozorovaní v zdravotníckom ústave. Z popísaného systematického pohľadu na súvislosť dotknutých procesných pravidiel odôvodnene vyplýva záver, že v prípade sťažovateľa nebolo povinnosťou najvyššieho súdu doručovať uznesenie zo 14. marca 2023 okrem obhajcov aj sťažovateľovi. Tomu neodporuje dikcia sťažovateľom preferovaného § 187 ods. 1 druhej vety Trestného poriadku, podľa ktorého ak sa uznesenie oznamuje obvinenému, ako aj jeho zákonnému zástupcovi alebo obhajcovi, plynie lehota od toho oznámenia, ktoré bolo vykonané najneskoršie. Objektom regulácie predmetného ustanovenia nie je určenie, komu je potrebné uznesenie doručovať, ale určenie počiatku lehoty na podanie sťažnosti. Je evidentné, že predmetné pravidlo sa uplatní v druhových situáciách vyznačujúcich sa povinnosťou oznámiť nielen obhajcovi, ale aj obvinenému. Tieto druhové situácie však neupravuje § 187 Trestného poriadku, ale už spomenutý § 179 ods. 2 a 3 Trestného poriadku. Prítom, ako už ústavný súd uviedol, z uvedených ustanovení povinnosť najvyššieho súdu oznámiť uznesenie zo 14. marca 2023 nielen obhajcom sťažovateľa, ale aj jemu samotnému nevyplývala. Systematické hľadiská preto jednoznačne svedčia v prospech udržateľnosti právneho záveru najvyššieho súdu v otázke vymedzenia, komu malo byť uznesenie zo 14. marca 2023 oznamované, a na to nadväzujúceho určenia, kedy začala plynúť lehota na podanie sťažnosti proti predmetnému uzneseniu.

18. Sťažovateľovi však okrem systematických hľadísk nesvedčí ani hľadisko ľudsko-právne. Sťažovateľ v trestnom konaní proti nemu vedenom využil svoje právo na obhajobu tak, že sa obhajoval prostredníctvom obhajcu [čl. 50 ods. 3 ústavy in fine, čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru]. Mal dokonca obhajcov dvoch. Obhajoba prostredníctvom obhajcu prirodzene nezabavuje

obhajovaného obvineného (sťažovateľa) jeho procesných práv (m. m. IV. ÚS 305/09), to však platí len, pokiaľ ho o niektoré z nich (práve v dôsledku jeho vlastného výberu spôsobu využitia práva na obhajobu) neoberá zákonná úprava. Inak povedané, obvinený je oprávnený aj napriek obhajobe prostredníctvom obhajcu využívať svoje procesné práva. Zákon však využívanie niektorých procesných práv môže práve v dôsledku obhajoby prostredníctvom obhajcu obmedziť. Trestný poriadok k takému obmedzeniu pristúpil aj v prípade oznamovania uznesenia ako formy rozhodnutia, proti ktorému je prípustná sťažnosť ako opravný prostriedok. Preto ak najvyšší súd v sťažovateľovej veci takéto obmedzujúce pravidlá Trestného poriadku uplatnil, nemožno dospieť k záveru, že by tým porušil sťažovateľovo základné právo na súdnu ochranu.

19. Prvok právnej istoty, ktorú mala údajne kreovať ustálená prax orgánov činných v trestnom konaní postupujúcich práve v duchu sťažnostnej argumentácie, sťažovateľ nijako dôkazne nepodložil. Ak sa jeho právna istota mala vytvoriť postupom najvyššieho súdu pri neskoršom rozhodovaní, potom je zjavné, že nemohla existovať skôr, v čase doručovania uznesenia zo 14. marca 2023. Preto ani tento argument nesvedčí v prospech dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

20. Napokon ani očakávanie sťažovateľa, že bude súdom poučený o plynutí lehoty na podanie sťažnosti od doručenia jeho obhajcom napriek tomu, že uznesenie bolo doručené aj jemu, nesvedčí úvahám o dôvodnosti ústavnej sťažnosti. Orgány činné v trestnom konaní i sudy poučujú účastníkov konania o ich právach v prípade, ak taký postup zákon predpisuje. Poučenie, aké očakával sťažovateľ, však Trestný poriadok najvyššiemu súdu nepredpisoval. Okrem toho ústavný súd opakuje, že sťažovateľ využil právo na obhajobu prostredníctvom obhajcov, ktorými môžu byť len advokáti (§ 36 ods. 1 Trestného poriadku), teda kvalifikované osoby znalé práva. Ani sťažovateľ nerobí sporným, že by závery najvyššieho súdu v napadnutom uznesení týkajúce sa momentu oznámenia uznesenia zo 14. marca 2023 jeho obhajcom boli nesprávne. Napriek tomu obhajcovia v zákonnej lehote sťažnosť v mene sťažovateľa nepodali. Za takýchto okolností ústavný súd nepovažuje závery najvyššieho súdu za arbitrárne či ústavne neudržateľné. Sťažovateľ sám dobrovoľne využil svoje právo obhajovať sa prostredníctvom obhajcov, s čím Trestný poriadok spája konkrétne právne následky. Spomedzi nich aj ten, že uznesenie zo 14. marca 2023 postačovalo oznámiť doručením jeho rovnopisu obhajcom sťažovateľa. Sťažovateľom zvolená obhajoba prostredníctvom obhajcu odôvodňuje, aby najvyšší súd predpokladal nevyhnutnú mieru dôvery medzi obvineným sťažovateľom a jeho obhajcami. Aj § 179 ods. 2 Trestného poriadku na takomto predpoklade stavia, keď najvyššiemu súdu dovoľoval doručiť rovnopis uznesenia zo 14. marca 2023 len obhajcom sťažovateľa. A práve zákonom aprobovaný predpoklad dôvery odôvodňuje záver, že sťažovateľovo právo na účinnú obhajobu nevyžadovalo v záujme rešpektu k základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy akceptovať záver, podľa ktorého doručenie rovnopisu nielen obhajcom, ale aj samotnému obvinenému sťažovateľovi konštituuje samostatné plynutie lehoty na podanie sťažnosti po doručení rovnopisu uznesenia zo 14. marca 2023 sťažovateľovi.

21. Ústavný súd dospel k záveru, že prvá sťažnostná námietka zakladajúca sa na presvedčení sťažovateľa o povinnosti najvyššieho súdu doručovať rovnopis uznesenia zo 14. marca 2023 nielen jeho obhajcom, ale aj jemu, a nadväzne o nutnosti posudzovať plynutie lehoty na podanie sťažnosti sťažovateľom samostatne, nie je dôvodná. Preto, s ohľadom na vysvetlenie uvedené v bode 12 tohto uznesenia ústavného súdu nebolo potrebné meritórne sa zobrať druhou sťažnostnou námietkou týkajúcou sa (ne)splnenia podmienok pre uplatnenie fikcie doručenia uznesenia

zo 14. marca 2023 sťažovateľovi. Ústavná sťažnosť bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v sťažnostnom petite. Rovnako neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o navrhovanom dočasnom opatrení.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu